

tigste Vej, at Folketinget til enhver Tid behandler ethvert Lovforslag efter sin egen Bestaffenhed og giver det den Affattelse, som vi anse for at være den forstandigste og hensigtsmæssigste til ethvert givne Tidspunkt overfor Befolkningen, for hvem vi jo lovgive her. Jeg finder det rigtigt, at vi vedtage Finansloven i den Skikkelse, som vi mene at kunne forsvare at vedtage en Finanslov og sende den tilligemed de Forslag, som vi mene at burde fremme, over til det andet Ting. Det bliver da det andet Tings og Regeringens Sag, om de ville fremme de Lovforslag, som vi her vedtage, og jeg er overbevist om, at der her fra vor Side skal blive gjort et alvorligt Arbejde paa at fremme de Ting, som vi mene have Betydning for Folk og Land og ikke mindst for den fattige og daarligst stillede Del af vort Samfund. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

**Krigsministeren** (Bahnsøn): Det ærede Medlem, der nu satte sig, fremsførte en Beprejdelse imod Krigsministeren for den Maade, hvorpaa han havde iværksat Indkaldelserne til Efteraarsmanøvrerne. Stønt det ikke egentlig hører meget hjemme under en Finanslovsbehandling, da der ikke paa Finansloven findes et Punkt, hvortil en Omtale af denne Sag kan slutte sig, skal jeg dog give nogle Oplysninger derom, navnlig ogjaa fordi det er en Sag, som har været en Del omtalt udenfor denne Sal, og fordi jeg anser de Betydninger, som i denne Henseende ere blevne fremsførte mod mig, for aldeles urigtige. Jeg skal begynde med at gøre den Bemærkning, at Krigsministeriet naturligvis ikke gerne gaar til en Udsættelse af Indkaldelsen. Hos os, hvor Tjenestetiden er saa kort, og hvor navnlig Uvælskstitiden om Efteraaret er saa indskrænket, og Uvælskerne foregaa paa et saa sent Tidspunkt af Aaret som vel muligt, er det vanskeligt at udsætte Indkaldelsen. Derfor maa det altid være Genstand for nye Overvejelser i Krigsministeriet, hvorvidt man kan gaa til en saadan Foranstaltning, og man søger at skaffe sig gode Oplysninger om, hvorvidt der virkelig er Trang til, at man foretager en saadan Udsættelse, hvorvidt Landbruget for Alvor trænger til denne Arbejdskraft i den Tid, hvorefter der er Tale. Det søgte jeg ogsaa

i Mar at skaffe mig Oplysning om. Jeg har i den Anledning konfereret enkelte Gange med min Kollega Indenrigsministeren, og der hengik nogen Tid, før man kom til det Resultat, at der virkelig var, om jeg saa maa sige, en paatrængende Nødvendighed for Udsættelsen. Ærede Medlemmer ville vist erindre, at der i Dagene fra den 17de til den 20de August kom en hel Del Sød ind her i Landet. Den 22de og 23de August førte jeg gennem en stor Del af Landet og havde Lejlighed til at se, hvorledes Høstens Standpunkt var, og jeg havde den Overbevisning, som vistnok vil blive bekræftet fra sagtyndige, at hvis vi fra det Øjeblik havde faaet Tørvejr, vilde Høsten komme til at forløbe temmelig normalt, naturligvis bortset fra, at Vinterjæden havde lidt i høj Grad; men det kunde jo ikke nu repareres. Saa kom den 24de August. Da faldt der her i København en voldsom Regn. Det var om Mandagen. Det vedblev at regne om Tirsdagen den 25de August, og det bevirkede, at jeg bestemte mig til at opsætte Indkaldelserne i 8 Dage for at gavne Landbruget ved at lade det Mandskab, der skulde indkalbes, blive hjemme i 8 Dage, nemlig fra den 2den til den 9de September. Tirsdag den 25de August fik jeg hans Majestæts allerhøjeste Bemyndigelse til at iværksætte denne Udsættelse, og den skulde da bringes til Kundskab rundt omkring i Landet. Spørgsmaalet var, paa hvilken Maade dette bedst lod sig iværksætte saaledes, at Meddelelsen kom, ikke alene til de Soldater, som skulde indkalbes, men ogsaa til de Arbejdsgivere, som havde Brug for Soldaterne, og for hvem det maatte være af afgørende Betydning at faa at vide, at de kunde paaregne denne Hjælp, saa at de kunde træffe deres Dispositioner. Det var kun 6 Dage, Krigsministeren havde at overere i, saa at Altsaa den normale Fremgangsmaade at skrive til Afselingerne og befale dem at udstede nye Indkaldelsesordrer, som saa skulde sendes ud i Landet, ikke kunde bruges. Det vilde blive meget for sent. Det, vi besluttede os til, var da, først at sætte et Avertissement ind i "Berlingske Tidende" som den officielle Kundgørelse, dernæst blev der gennem Rigsaus Bureau telegraferet det samme til alle de Provins-Viser, som Bureauet er i Forbindelse med, og det er jo ikke saa ganske saa,